

Forfatter: Stub, Ambrosius

Titel: Som en nøysom jeg foragter

Citation: Stub, Ambrosius: "Som en nøysom jeg foragter", i Stub, Ambrosius: *Digte*, Rosenkilde og Bagger, 1972, s. 112. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-stub01val-shoot-workid63166.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Digte

Som en nøysom jeg foragter

Aria

Som en nøysom jeg foragter
Lykken selv og aldrig tragter
Efter meer end daglig Brød;
Nøysomhed kan eene gielde,
Meer end Rigdom Lyst og Vælde
Nøysomhed har ingen Nød.

Daarers Guld og grønne Skove,
Hindrer dem kun fra at sove;
Just for meer, vil altid meer:
Gjør en Klog sig nogen Tanke
Her i Verden for at sanke:
Støv og Aske, Dynd og Leer.

Andre maae ret gjerne være
Meer end jeg i Agt og Ære,
O! Hvad Hielp er Stand og Rang
Hielm og Skiold vil intet sige;
Thi vi bliver alle lige
Naar vi gaaer ald Verdens Gang.

113

Lad de Kiælne gaae og græde,
For en lumpen Verdens Glæde
Maales dem ey daglig til;
Ingen selvgiort Sorg og Smerte
Skal regiere i mit Hierte,
Skiønt jeg har ey hvad jeg vil.

O! saa vil jeg altid blive
Nøysom, men jeg er i Live,
Og kun lee ad Lykkens Gunst;
Hvo som mig gjør dette efter;
Skal forøge Liv og Kræfter,
Ved sin uforsagte Kunst.

**
-- 114